

„Ne morem, mama; nesi me zopet v sobo!“

Nežno jo zopet vzdigne, in položi v posteljo. Okrog nje so stali njeni bratci in sestre ter mlo gledali trpečo Danico.

„Mama!“ jo zopet pokliče, „ti si tu; a moj oče?“

„Oče je daleč od tu in se vrne kmalu, da vidi svojo pridkano Danico.“

„A jaz ga ne bom več videla?“

„Kaj govoriš, srce moje; ti kmalu, kmalu ozdraviš.“

Pa je zopet začela: „Ti si tu, a mojega očeta ni; ne bo me več videl...“

Kot nož — tako so rezale te besede trpeči materi v srce. Pomišljala je: odkod te pametne besede? Ali bo res umrla? In oče, ki jo ima tako rad, je res ne bo več videl?

Dihala je počasneje, in tudi hropenje jo je polagoma zapuščalo.

„Ali ji bo sedaj bolje, mama, ko več tako ne hrope?“ vpraša starejša hčerka.

Mama se skloni nad malo bolnico in posluša njen utrip srca, ki je počasi pojemal, dokler ni nenadoma izostal.

Kakor bi zaspala, tako je umrla!

„Danice ni več, sestre vaše ni več, otroci moji!“ zakriči mati in začne krčevito jokati. In jokali so tudi otroci.

A isti dan je dobila Danica zopet novo — belo obleko. —

Trobentice.

*Trobentice, trobentice,
kako smo vas veseli:
po bregu že cvetete nam,
še v dolu sneg je beli!*

*Pa skoraj skopnel bo pousod:
pomlad ste naznanile
in na prelepe njene dni
spomin nam oživile!*

*Kot ženin v čast njej ves se svet
bo preoblekel krasno,
med cvetjem v gaju ptičji zbor
pa pel v pozdrav ji glasno!*

*A mi začnemo spet takrat
tam na zeleni trati
v zabavo in za kratek čas
si igre ponavljati.*

*Zato veseli vsi tako
vas trgamo po bregu
in zimi piskamo v slovo,
ki joka že na begu!*

Fr. Rojec.

